

Tamara Matevc

L'avenir

(<http://www.youtube.com/watch?v=RgLDHbF3lr0>)

november 2013

LIKI:

- GOSPA MILENA, dama stara:
- OLIVER, moški srednjih let, šofer mestnega avtobusa
- Dva javna delavca, ki se jima status z današnjim dnevom izteka

ČAS:

Zelo topel november. Skoraj kot bi bil maj.

PRIZORIŠČA:

- 1. prizor: Zeleni otoček sredi krožnega križišča v središču nekega mesta
- 2. prizor: Hodnik neke stolpnice, 9. nadstropje. (2. prizor)
- 3. prizor: Isto kot v 1. prizoru

PRIZORI:

1. prizor: *Junaka našega časa ali kdo ma zdaj tu magisterij*
2. prizor: *Slovo gospe Milene.*
3. prizor: *Doslednost je seksi*

1. prizor: JUNAKA NAŠEGA ČASA ALI KDO MA ZDAJ TU MAGISTERIJ?!

Zeleni otoček sredi krožnega križišča v nekem mestu. Dva javna delavca urejata gredice, gnojita vrtnice, jih obrezujeta in sadita rože. - Sredi vroče debate.

PRVI JAVNI DELAVEC: ... a veš, pri mojih letih. - Ne moreš se hodit več zajebavat!

DRUGI JAVNI DELAVEC: niti da mi ne začenjaš zdaj od začetka!

PRVI JAVNI DELAVEC: od kje bi pa ti začenjal? Od začetka ne bi, se pravi, od kje pa bi ali pa mogoče, da sploh ne bi?!

DRUGI JAVNI DELAVEC: Pusti cvetove pri miru!

PRVI JAVNI DELAVEC: Treba jih je odstranit!

DRUGI JAVNI DELAVEC: Kako si ti neizobražen! Ni čudno, da si javni delavec!

PRVI JAVNI DELAVEC: Lej ti to, kdo si jemlje besedo, lej ti to ...!

DRUGI JAVNI DELAVEC: V jeseni se cvetov ne odstranjuje, ker če ne začne na novo poganjat ...

PRVI JAVNI DELAVEC: A imaš ti kaj proti mojemu magisteriju?

DRUGI JAVNI DELAVEC: Briga me tvoj magisterij! Magisterij iz statistike! - A ni čudno, da sva kljub temu tvojemu češkemu magisteriju čisto na istem?!

PRVI JAVNI DELAVEC: Tudi jutri bova na istem. A se kaj veseliš?

DRUGI JAVNI DELAVEC: Zmisli si nekaj!

PRVI JAVNI DELAVEC: Zakaj pa jaz?

DRUGI JAVNI DELAVEC: ker maš ti češki magisterij iz statistike.

PRVI JAVNI DELAVEC: Ampak vrtnice pa ti obvladaš.

DRUGI JAVNI DELAVEC: Ko enkrat začne zmrzovat, nimaš več kaj obvladat, pa tudi obrezovat ne.

PRVI JAVNI DELAVEC: Ko bi trajalo vsaj do božiča!

DRUGI JAVNI DELAVEC. Vidiš, to ste vi intelektualci s češkim magisterijem iz statistike! „Ko bi bilo, ko bi bilo ...!“ Pa ni! A ne?! Ni in pika! Danes je konec. To še obreževa in greva! *Poje.* Saj

obrezat se ne smeja. Le po pameti ga režmo, da si žile ne prerežmo *Zelo zadovoljen s seboj.* Uf! A sem jaz, a?!

PRVI JAVNI DELAVEC: Mačehe morava še posadit.

DRUGI JAVNI DELAVEC: Gospod češki statistični magister mačehe se pa novembra več ne vsaja!

PRVI JAVNI DELAVEC: Rekli so, da je treba, torej bova, pa tudi če je februar!

DRUGI JAVNI DELAVEC: Ne, ne bova!

PRVI JAVNI DELAVEC: Pa kaj tebi ni jasno?! - Midva morava zdaj izkazat eno tako silovito delovno etiko, to je edina šansa, da se sploh začne kdo z nama pogovarjat o podaljšanju statusa!

DRUGI JAVNI DELAVEC: Čak, kok si rekel, da je stal ta tvoj magisterij?

PRVI JAVNI DELAVEC: Da te ne bom jaz zdaj na tvoj skoraj osnovnošolski gobec!

DRUGI JAVNI DELAVEC: No, no, lepo prosim, ne si tako spuščat nivoja, gospod minister magister ... Ker se mi zdi, da je moral bit res zelo poceni! Tri krone sedemnajst lip.

PRVI JAVNI DELAVEC: Sploh ne vem, zakaj se brigam še za tvojo rit, kot da mi moja ne bi bila dovolj!

DRUGI JAVNI DELAVEC: Ker sam nikoli ne boš nasral zadosti, da bi imel vsaj za kruh namazat!

PRVI JAVNI DELAVEC: Po moje se vse začne pri etosu in delovni moralni. In tu se tudi vse konča. Zato dajva nasadit še tele mačehe, pa če je stokrat november! Saj je toplo, lej, babe so skoraj vse še kar bose. In tudi muce majo še kar na prepihu.

DRUGI JAVNI DELAVEC: Jaz to skoz razmišljam, veš. Zvečer, ko si ga drkam, ker brez tega sploh ne morem zaspat, od kar sem tako živčen, ali mi bodo podaljšali status ali ne, si ga zmeraj drkam na to sliko: kako v eni gužvi lezem v hrbet eni sočni bejbi in pol začutim, kako se začenja naslanjat name, moj postavljač jo že žuli direkt v danko, dam ji roke na boke, ji zlezem pod majco, jo primem za joške, velike, črvste, s taaakimi bradavičkami, ona se sploh ne obrne, ampak se samo naštima, ker lih v rit se pa vseeno noče pustit nabit, pod krilom nima nič, jaz ji ga vtaknem, spredaj ji čišpo masiram še z roko, pol nama pride, skup in kar traja, noben ne ve, razen naju, nama se pa kar meša od sreče, pomladi in od orgazma, izvlečem kurca, izvlečem prst, ga povoham, ga v slovo še polížem, pol pa zginem, preden me vpraša za telefonsko ...

PRVI JAVNI DELAVEC: Ti si totalno neodgovoren. Kaj pa, če bi ji naredil otroka.

DRUGI JAVNI DELAVEC: Če nimaš redne službe, ne delaš otrok! Če nimaš redne službe ali pa

vsaj enega permanentnega statusa. Tako vsaj jaz razumem odgovornost.

PRVI JAVNI DELAVEC: A fukaš pa lahko.

DRUGI JAVNI DELAVEC: Ja, fukaš pa lahko. Fuk sprošča in če si sproščen, lažje dobiš redno službo, ker gre od tebe boljša, taka sproščena, energija.

PRVI JAVNI DELAVEC: pol pa ti bolj malo fukaš al kako?

DRUGI JAVNI DELAVEC: to so nam predavali na tistih delavnicah na zavodu, a se ne spomniš, ti magistriranec? Moraš dokupit kakšen ram za svoje spominske celice, a ne? Poznam enega s češke, ki ti to lahko za male pare zrihta, jaz pa vzame samo eno srednjo provizijo

PRVI JAVNI DELAVEC: pol praviš, da res nič ne fukaš? Zaradi takih, kot si ti, imamo mi Slovenci tako porazno statistiko. A veš to? Mislim, se te to kaj dotakne? Imaš ti kaj patriotizma v sebi?

DRUGI JAVNI DELAVEC: Skoraj nič. mi nobena noče dat, ko povem, da sem brez službe.

PRVI JAVNI DELAVEC: Če maš otroka, maš praviloma tudi ženo in pol lahko fukaš, tudi če nimaš službe in še celo brez statusa.

DRUGI JAVNI DELAVEC: Ampak kadar napičuješ anonimno, je pa več adrenalina

PRVI JAVNI DELAVEC: dajva it po korakih. Rekla sva, najprej status za permanentno dobo.

DRUGI JAVNI DELAVEC: Okej.

PRVI JAVNI DELAVEC: Se pravi, najprej morava pokazat najino delavno etiko in posadit te mačehe, pa tudi če je februar!

DRUGI JAVNI DELAVEC: Pa kaj si ti cepljen na te mačehe in februar! Prvič ni februar, ker je november in ker februarja bova midva že tretji mesec brez statusa. Drugič, če boš sadil mačehe zdaj, en mesec prepozno, se ne bodo prijele, ne bodo cvetele, kot bi bilo treba in pol bodo rekli, da si ti kriv in ti nobena več nikoli ne bo dal statusa. In tretič, jebeš etiko, jebeš moralo ...

Njuno razpravo prekine glasno škripanje zavor, javna delavca pogledata v smer, iz katere prihaja zvok in pozorno spremljata dogajanje.

PRVI JAVNI DELAVEC: Bum! - O, fak! Ooooooooo fak, fak, fak!

Iz smeri, kjer se „dogaja“ prihaja melodija, Internal flame The Bangelsov, Close your eyes, give me your hand, darling, Do you feel my heart beating? Do you understand, do you feel the same? Am I only dreaming, is this burning an eternal flame? I believe it's meant to be, darling, najbrž iz radia šoferja mestnega avtobusa, ki je po tej nesreči, ko mu je zletel mobilni telefon iz rok, samo še odprl vrata in

stekel proč.

PRVI JAVNI DELAVEC: Evo, pa spet! Pa dobro no vsako polno luno je tu na tleh cel gravž!

DRUGI JAVNI DELAVEC: Mulci ne? Pubertetniki. Tista nova igra, a veš: knockout. Baje ne zbirajo nič, lahko je otrok, lahko ženska, lahko človek. Nič jim ni važno, oni to tako za štos, da prođe vreme pa da jim dogaja.

PRVI JAVNI DELAVEC: nehaj težiti s tem knockoutom, a misliš, da je to Amerika, to je bolj ena Nova Gorica, ne pa Amerika

DRUGI JAVNI DELAVEC: kako pa veš, da ni bil knockout? Jaz sem bral v Globalu, kako se teenageerji danes globalno inspirirajo: si zažene youtube, si pogleda akcijo, poskajpa frenda in letita na ulico sprobat. Sto posto je bil knockout, že tretji ta mesec, lej kako gledajo, lej jih! Pet jih je in vsi gledajo! Zakaj pa misliš, da gledajo, če ni bil knockout?

PRVI JAVNI DELAVEC: A greva pogledat?

DRUGI JAVNI DELAVEC: A veš, da baje sploh več ne bo novih razpisov.

PRVI JAVNI DELAVEC: Dej no, greva pogledat. Saj bova takoj nazaj!

DRUGI JAVNI DELAVEC: Nehaj se rinit, porka flika! Nikamor ne bova šla! Lej, kok je tu še plevela! Primi motiko! Dejva lepo bit pridna, ker ne veš, kdaj se zna katera od županovih ljubic tle mimo vozit!

PRVI JAVNI DELAVEC: Pol grem pa sam!

DRUGI JAVNI DELAVEC: Ne, ne greš nikamor. Ne boš nama zdaj zjebal situacije.

PRVI JAVNI DELAVEC: Samo malo pogledam, pa bom nazaj!

DRUGI JAVNI DELAVEC: Ne!

PRVI JAVNI DELAVEC: Pa dobro! - Ma kaj mava midva to za eno situacijo? A mava midva kako situacijo?!

DRUGI JAVNI DELAVEC: Jaz tudi nisem smel it gledat prejšnji teden!

PRVI JAVNI DELAVEC: Tisto ni bilo za gledat, tisto je bilo pa tako nagravžno in prejšnji teden ...

DRUGI JAVNI DELAVEC: pa tudi še ni bil zadnji dan, ko sva še na statusu! Prejšnji teden bi se še lahko malo zajebavala, danes pa rabiva naredit načrt, plan, koncept in ob pol treh it lepo do župana!

PRVI JAVNI DELAVEC: Zakaj pa ob pol treh? A danes, ko sva zadnji dan, lahko končava že ob pol

treh?

DRUGI JAVNI DELAVEC: A ti misliš, da sem bom jaz z županom pogovarjal v svojem privatnem delovnem času?! Lej, tako slabo mi pa še ne gre! Jok brate, odpade! To bo šlo kar lepo še na službene stroške! - Tole je še bolj nagravnžno, se že od daleč vidi. Matr, kako je tole nagravnžno!

PRVI JAVNI DELAVEC: Mestni avtobus jo je. A ne vidiš, pejt si kupit nove špegle! Take za ta magistrirane. Z dvojno lečo. XXXL. Češke!

DRUGI JAVNI DELAVEC: A greva pogledat, če res ni bil knockout?

PRVI JAVNI DELAVEC: Midva rabiva zdaj predvsem naredit bazični koncept!

DRUGI JAVNI DELAVEC: Ko bi nama podaljšali vsaj do božiča!

PRVI JAVNI DELAVEC: Vidiš. To ti govorim. Službe ne, družino pa ja. Ne rabim jaz študirat matematike, da vem, da se to ne izzide.

DRUGI JAVNI DELAVEC: vsaj do božiča, vsaj do božiča ... pol so pa itak prazniki.

PRVI JAVNI DELAVEC: Ne, do božiča je brez zveze, to je zdaj, že skoraj jutri, takoj ko bodo krepnile te mačehe. Novih šest mesecev nama mora dat! Do poletja. Pol greva na morje, si nabereva novih moči in pol v jeseni ... Bo že kaj. Bova prinesla županu neke nove razloge. Si bova že nekaj zmislila. - Če nama rata zdaj podaljšat, bova pol v jeseni že. Ma lej, nima smisla predaleč planirat, to danes noben več ne dela. - Razmislit morava, kaj bo imel župan od tega, če nama podaljša status. Spomnit se morava nečesa, čemur ne bo mogle rečt ne. Enega razloga, ki bo tako smrdel, da bo ob tem smradu vsak formalni postopek popolnoma nepomemben in nama bodo mimo vseh postopkov po hitrem postopku podaljšali status. In morava ga dat direktno županu, nobeni tajnici pod njim, ta razlog. Če hočeva, da nama podaljša status, mora neposredno nekaj od tega imet, recimo vsaj to, da bo zaradi naju dobil tudi naslednje volitve!

DRUGI JAVNI DELAVEC: Župan skrbi za javno dobro in za koristi svojih občanov. Zato so ga izvolili. Ne pa zato, da bi skrbel za svoje privatne interese. Po moje morava začet iskat razlog iz tega zornega kota ...

PRVI JAVNI DELAVEC: Daj prosim pejt ti prodat svoj magisterij, okej? Ne, šenkaj ga. Plačaj tistemu, ki ti ga ukrade. Najemi nekoga, naj dokaže, da ga v resnici sploh nimaš in da si navaden čeh. Bolj bi ti koristilo, če bi bil čeh. Pa tudi rožam bi to bolj koristlo, če bi bil čeh! Jaz grem pa pogledat, a je bil knock out al ne. Lahko pa, da je bil kak čeh.

Zatemnitev.

2. PRIZOR: *Slovo gospe Milene*

Hodnik neke stolpnice v Ljubljani. 9. nadstropje. Vrata, ki iz skupnega prostora vodijo v posamezna stanovanja, stopnice, ki tečejo v nižja in sopihajo v višja nadstropja, vhod v dvigalo.

Po stopnicah se proti svojemu domu vzpenja moški zrelih let, stara gospa, ki se odpravlja ven, pa se muči z zaklepanjem vrat.

GOSPA MILENA: *Se jezi na nekoga, ki ga zelo očitno ni poleg. Naselil si se v vsako celico mojega srca ... Ma kaj srca! Naravnost v moj dnk, jebenti! V vsak jebeni kromosom, v vsak jebeni nukleid, v vsako jebeno zrno sladkorja! Se muči z zaklepanjem vrat in se priduša, ker ima očitno težave. nekaj ji šteka. Pizdu mater naj gre vse v kurac! - Zazna prihod soseda, vendar je popolnoma skoncentrirana na vrata in mu ne posveti večje pozornosti. Oliver? A ti pa kar peš v devetega? - Porka duš! Lej to! Zmeraj isto! Vsak dan huje!*

OLIVER: *Ključavnico morate menjat. - Dober dan, gospa Milena. Odsotno. Ni se mi dalo čakati na lift.*

GOSPA MILENA: *Se muči s ključavnico. Če bi hotela menjati ključavnico, to bi spet stalo, matr hudičevo, pol pa še majster, da mi jo menja ...*

OLIVER: *Saj bi vam jo jaz menjal, gospa Milena.*

GOSPA MILENA: *Zate imam jaz druge plane ... Se obrne k njemu in se zgrozi, saj Oliver izgleda, kot bi se mu prikazal duh. Kaj pa se je tebi zgodilo?! Kako pa da si že nazaj? A nimaš danes popoldanca?*

OLIVER: *Sem šel malo prej ... Imam ure v dobrem.*

GOSPA MILENA: *Izgledaš, ko da se ti je prikazal Hamleta foter.*

OLIVER: *Prej stara kraljica, ki jo je ubil ...*

GOSPA MILENA: *Hamlet ni ubil mame. Samo očeta in enega Šveda. No, saj ne vem ... Pri svojih letih lahko tudi že kaj pozabim, a ne? Vem, da je bil poleg en duh, ki ni vedel, a bi bil ali ne bi bil ... Grozno zgledaš.*

OLIVER: skurjen sem

GOSPA MILENA: A je žena doma?

OLIVER: Ne, na Češko je šla.

GOSPA MILENA: A spet?

OLIVER: Ja, je že mesec naokrog.

GOSPA MILENA: Pa se vam to res splača?

OLIVER: V enem tednu dobi 300 evrov čistega in Čehi pravijo, da nobena Čehinja ne lika, kot lika moja Milena. In preprosto, 300 evrov mesečno se pri družinskem proračunu pozna.

GOSPA MILENA: Ujej.

OLIVER: Zakaj?

GOSPA MILENA: Hotela sem vas prosit, če bi pazili na mojo Žužiko, ko me ne bo.

OLIVER: Kam pa greste?

GOSPA MILENA: Na tržnico. Ampak nisi mi še povedal, čigavega duha si srečal, da te je tako pretresel, da si šel kar peš v devetega.

OLIVER: Na tržnico greste in mi naj bi za ta čas podedovali Žužiko?

GOSPA MILENA: Najprej grem na tržnico po rože za na Žale, potem pa grem v toplice.

OLIVER: Kdo pa vam je umrl?

GOSPA MILENA: Nobeden. Zakaj bi mi kdo umrl? A mora kdo umret, da grem lahko jaz v toplice?

OLIVER: Prvič slišim, da greste na Žale.

GOSPA MILENA: Kolegicam bom nesla rože. - Vsi bomo enkrat tam, ne? Tudi ti, čeprav te smrt še nikoli ni povohala in hvala bogu tudi nobenega, ki ga poznaš vsaj na "vi". - Lej, zaklenem lahko, ampak potem ne dobim več ključa ven!

Oliver se napoti proti svoji vratom in jih začne odklepat. Ne gre, ključ se mu vrti kar okoli in okoli.

OLIVER: Pa wtf?!

GOSPA MILENA: *Pusti svoja vrata in gre k njemu.* A ti pomagam?

OLIVER: Ne, ne, gospa Milena, kar pustite, saj bo šlo ... Čeprav ne razumem, zakaj ne gre?!

GOSPA MILENA: Luna je. Danes ni za nikamor hodit, samo jaz moram na Žale.

OLIVER: Nehajte me strašit s temi Žalami ...

GOSPA MILENA: Kar vrti se. Mogoče se ti je pokvarila ključavnica. Tako kot meni. Samo na drugačen način.

OLIVER: *Ploha kletivc in brca v vrata.*

GOSPA MILENA: *Ponovi za njim na svojih vratih. Hudič božji, ne pomaga!*

Se drug ob drugem usedeta na stopnico in sta malo tiho.

GOSPA MILENA: A pol si sam?

OLIVER: Ja.

GOSPA MILENA: Ja pol si pa sam ...

OLIVER: Ja.

GOSPA MILENA: Hm.

Sedita. Molčita.

GOSPA MILENA: Žužika je stara, veš. Ne bo več dolgo. Ne vi rada, da bi prišla pod kak avto, ko me več ne bo. *Šaljivo.* Ali pa pod kolesa tvojega mestnega avtobusa. A še vedno rešuješ križanke medtem, ko voziš?

OLIVER: Ko vas več ne bo?

GOSPA MILENA: Ja pač tisti teden, ko bom v toplicah, a ne?

OLIVER: Zdaj?! V tem času?

GOSPA MILENA: Že včeraj zvečer sem hotela pozvoniti pri vas in prositi, če bi mu čuvali mojo Žužiko.

OLIVER: Gospa Milena, moja žena je alergična na pasjo dlako.

GOSPA MILENA: Tvoja gospa soproga Mielna je na Češkem in sam bog ve, kdaj bo nazaj. In moja Žužika skoraj ne spušča dlake, sploh če se vsak dan malo pomete, poseša in pomije, kar pa je itak stvar osnovne higijene. Tvoja otroka pa mojo Žužiko obožujeta in Žužika obožuje niju.

OLIVER: Kako v toplice? Zdaj, novembra?

GOSPA MILENA: in ravno danes dopoldne sem brala v eni stari Jani, da je pes med vsemi živalmi najboljši odvodnik stresa! Še boljši od delfinov! In to celo velja za vse generacije, še celo za osnovnošolsko in srednješolsko mladino in pes je tudi najboljši vodnik čez puberteto!

OLIVER: V toplice ste šla navadno za božič in Žužiko ste vedno vzeli s seboj.

GOSPA MILENA: Letos imamo tako topel november, kot bi bil maj. Tako toplega novembra nismo imeli že 40. let. Res, spomnim se, nazadnje je bilo tako toplo za moj 40. rojstni dan, samo da je bila zjutraj pa že prava jesenska megla in sem morala, preden sem šla čez cesto, splezat na semafor in mu obrisat šipce, da sem sploh videla, kateri možic sveti, zeleni ali rdeči. - Kako naj šoloobvezni otroci vejo, kdaj grejo lahko čez, če je rdeče enako zeleni? Kaka je to matematika?!

OLIVER: Toplice. November. Ne za božič.

GOSPA MILENA: A ja, ja. Ti nisem nič povedala, ne? Tvoji Mileni sem zadnjič razlagala ... Ti, a si moreš mislit, da zdaj za božič ne smem več z Žužiko v toplice! In sem si rekla, dobro, če je tako, pa letos nič za božič, ampak že zdaj novembra!

OLIVER: Brez Žužike?

GOSPA MILENA: Ja. Tudi novembra več ne smem z Žužiko ...

OLIVER: In pred odhodom greste pa še na Žale? Kje pa imate potovalko?

GOSPA MILENA: Potovalko?

OLIVER: Za v toplice?

GOSPA MILENA: Doma.

OLIVER: ?

GOSPA MILENA: Moram prej še na tržnico, na Žale, pol pa pridem po potovalko.

OLIVER: Pred odhodom v toplice ne greste samo na Žale, ampak tudi na tržnico?

GOSPA MILENA: Pa kaj se zdaj vtikuješ vame?! A misliš, da si moj foter mogoče? A ti sploh veš, kdaj sem bila jaz osemnajst?! Pizdu vode! Tak si, kot vsa politika! Samo vrata sem hotela zaklenit, pa ne gre! Pomagaj mi, stara sem, a ne vidiš?!

Oliver se ukvarja z njenimi vrati, njeno ključavnico, njenim ključem, ki noče ven, ko se vrata zaklenejo ...

GOSPA MILENA: Oliver, če bi jaz kdaj slučajno umrla, bi rada, da skupaj z mano upepelijo tudi puloverje ...

OLIVER: Toplice, tržnica, Žale, puloverji, krematorij in Žužika ... saj se mi že ves čas zdi, da ena povezava tu nekje mora bit, samo ne dobim ključa ven ali pa se vrti kar okrog ...

GOSPA MILENA: v predalu so, predal ni zaklenjen. Lepo zloženi. Vsako leto sem enega spletla. Eno jutro, takrat pred štiridesetimi leti, ko sem bila tvojih let in sem brisala semaforjem rdeče in zelene oči, je šel za mano, zaljubil se je vame, *tiše in zelo zaupno* hotel me je pofukat, pa me na žalost nikoli ni, nekaj se je zgovarjal na kapelico svoje družine, ki da ji hoče ostati zvest, pol se nisva videla nikoli več in jaz sem vsa ta leta pletla puloverje, če bi se slučajno še kdaj srečala, sem mu jih hotela dati, da ga ne bi zeblo, oni so bili spleteni tudi iz čisto tanke bombažne niti, rumeni, za kakšno bolj hladno poletje ...

OLIVER: Gospa Milena, a nimate nobenih svojcev?

GOSPA MILENA: A si kdaj videl kake ljudi pri meni? Razen vas? Kake nečake na hladnem v petnajstem kolenu? - Vi ste moji svojci! Saj ste moji prvi sosedi! Edini v tem štuku! Če bi bil potres, bi šla spat v vaš avto! Če bi mi zamakalo, bi šla direkt po tebe! In ko me več ne bo, bo Žužika tudi vaša, pol jo pa lahko na svojo vest date tudi v zavetišče. Kaj se tam zgodi s psički, ki jih nihče noče, pa tudi veš!

OLIVER: Ne, ne vem.

GOSPA MILENA: Uspavajo jih.

OLIVER: Žužika je itak že stara.

GOSPA MILENA: Vsako bitje ima pravico do naravnega konca! Ne mi se zdaj zgovarjaj na evtanazijo in podobne fore!

OLIVER: Vi boste Žužiko preživela za vsaj štiri pse!

GOSPA MILENA: A se je tebi mogoče zmešalo?! Raj se vržem direkt pod tvojo trolo!

OLIVER: Okej, Gospa Milena, a lahko ta razgovor nadaljujeva en drug dan?

GOSPA MILENA: A ima žena kakšen drug ključ?

OLIVER: Ma ne ... ne vem ... najbrž, ja.

GOSPA MILENA: Mogoče pa rabiš ljubico.

OLIVER: Mogoče. Mogoče pa je tudi za ljubico že prepozno. *Z mislimi čisto drugje.* Kaj je bilo s tistim vašim ljubčkom?

GOSPA MILENA: Nikoli me ni, saj sem ti povedala, da me v resnici nikoli ni ... Ampak mu ne zamerim, ker tistega, ki ga ljubiš, pač ne meriš.

OLIVER: A tako hudo? In kljub temu, da vas nikoli "čisto ni", že 40 let mislite nanj?

GOSPA MILENA: Ja, porka duš, a ne?

OLIVER: *Si sploh ne more predstavljat.* Da bi 40 let mislil na eno, ki jo sploh nikoli nisem

GOSPA MILENA: *Se vsuje iz nje, kot da bi 40 let čakala, da končno nekomu pove.* toliko sva si imela za povedat, da si sploh ne moreš mislit, pol sva pa enkrat šla čez Tivoli na enko, sva se namenila it na dijaški abonma v Dramo, sploh nisva vedela, kaj igra in še manj, kdo režira, mislim, da je bil Taufer, ja, ja - Taufer vedno režira v Drami, ampak v gledališču je tako fajn, ker se lahko dve uri kao čisto slučajno dotikaš s komolci, s koleni, včasih je fajn že samo zaradi tega, včasih itak ni fajn čisto nič drugega, ponavadi pravzaprav, sploh te moderne zadeve, no in sva se zmislila, da bi šla v Dramo, ker je bil dež in pač nisva več mogla šetkat po Tivoliju, bilo je toplo, en tak novembrski maj kot letos, enka je bila nabito polna, nobenega sedeža ni bilo fraj, Oliver – ja tudi on je bil Oliver, jaz ne vem, kaj imam jaz to v življenju z Oliverji, moj sosed Oliver, tudi en moj dijak je bil Oliver, tisti res pameten, enkrat ti moram povedat štorijo o njem, grozno žalostna štorija, fantek pa res pravi genialec, no – o čem sem že govoila? - A ja, o mojem Oliverju, MOJ Oliver je v vsej tisti gužvi vseeno našel en fraj sedež in mi ga je seveda gentlmensko ponudil, jaz sem rekla pa da ne, ker sem si želela, da bi se pod pretvezo te gneče stoje tesno naslonila drug na drugega, ampak on se je pa usedel, malo mi je bilo žal, pol si me je pa potegnil kar v naročje, jaz nimam otrok in ne vem, kako je, ko dobiš otroka, pravijo, da je to najsrečnejši trenutek v življenju ženske, ampak moj najsrečnejši trenutek je bil, ko me je Oliver potegnil dol k sebi in me objel, ampak jaz sem takoj potem vstala, ker sem v tej gužvi zagledala polno znanih obrazov, kolegice s službe, pomahala sem jim nazaj, živjo, živjo, kak dež imamo, ne? pa tako toplo, kot bi bil maj, Oliver mi je položil dlani na meča, imela sem oblečeno tanko svileno oblekico in vedela sem, da je moja rita pod njo lepo okrogla in napeta in vedela sem, da jo držim tik pred Oliverjevimi usti in nisem vedela, če ne bo mogoče kar direktno zagrizel vanjo, in se mi je kar temnilo pred očmi od lačne želje, ampak saj veš, sem morala mahat nazaj kolegicam, in odgovarjat na to, kako res je nemogoče, ker je tisti dijak, to je bil pa še en Oliver, bog ve, kaj je zdaj z njim, a veš da se nanj nisem spomnila pa že res dolgo, ko je bil še dijak, je rešil eno res težko enačbo, po šipi je rosil dež, "Milena, Milena, Milena, Milena", moj Oliver me je pobožal do kolen, moje kolegice kar niso mogle verjet, jaz pa tudi ne – namreč tega, da jo je rešil, tisto enačbo, jaz sem se ustopila še malo bolj narazen in sem se spomnila, da moram razložiti, kako jo je pravzaprav rešil, kolegicam ena, dve, tri, štiri, pet, šest sedem, njegove dlani na mojih stegnih, in rosenje po šipi, "Milena, Milena, Milena, Milena" in jaz tako strastna v zagotavljanju, res, res jo je rešil, prav tisti dijak, tisto enačbo, in kar ne gre skup, in njegova dlan na notranji strani mojega stegna, "Milena, Milena, Milena, Milena", kokice tam čez v tej gužvi pa še kar o dijaku, in o enačbi, moja čišpa sredi tega novembra tako majsko sočna in njen med na

Oliverjevi dlani, me o dijaku in o enačbi, in Oliverjev prst, ki nasaja piko na i, in jaz v histeričen smeh, hi, hi, hi, hi, in moje kolegice v smeh za menoj, kot na kakšni nespodobni zabavi, ko gre samo še povprek in nam iz čišpe letijo kometi ... - Uh, a veš, da se že dolgo nisem tako razgovorila!

Pavza, ko sta oba tiho. Kar tiho in ta tišina, v kateri ni treba nič reči, kar traja, pogumno traja in si jo jemljeta, kot da ni fikcija, kot da je vse čisto zares.

OLIVER: Čez čas. Gospa Milena, in od vseh teh spominov vam prav ta noče iz glave?

GOSPA MILENA: In prav ta spomin grem pravit svojemu sosеду, da bi ga prepričala, naj čuva mojo Žužiko, ko me ne bo.

OLIVER: Kot da bi ta spomin lahko ozdravil alergijo moje žene.

GOSPA MILENA: Ja koliko pa imaš ti takih spominov?

OLIVER: Samo enega.

GOSPA MILENA: No vidiš. In vse drugo lahko kar pozabiš, zbrišeš, pa ne bo nobene škode.

OLIVER: Sploh ni spomin. V bistvu bolj sanje.

GOSPA MILENA: Sanje so v svoji srži še bolj resnične od spominov, ampak ti si še premlad, da bi to vedel.

OLIVER: A si predstavljate, da bi zdaj tule počil hidrant in bi bila cela poplava?

GOSPA MILENA: Ali pa, da bi bil požar?

OLIVER: Ali pa potres? Tisti, ki pride vsakih sto let?

GOSPA MILENA: A je upravnik letos že dal poročilo?

OLIVER: Naslednjo sredo je baje sestanek. Naj bi se zmenili tudi okoli fasade.

GOSPA MILENA: No, končno! Saj če bi jo naredili letos pol in čez par let še pol ... Ker tako, kot je zdaj, res ni za gledat. Ni čudno, da se moja Žužika pošči na vsak vogal posebej!

OLIVER: Pa čistilni servis bi bilo dobro menjat.

In spet obmolčita, kar sedita, kot ne bi bil ves point samo v tem, da se ena vrata zaklenejo, druga, nasproti tem, pa odklenejo. Kot da se bo to zgodilo kar samo od sebe. Kot da bo prišel ključavničar kar na lastno iniciativo. Kot da bo gospod bog poslal potres, poplavo ali požar in se bodo stvari kar zrihtale. - Mislim no! Kot da sta kaki dve sorodni duši, skoraj vrstnika, ki jima zadostuje bit kar tiho, pa čeprav je to dramski tekst, katerega namen je tudi zaplet v kak verbalni nesporazum, ne pa harmonično tiho ždenje v dvoje na stopnišču neke stolpnice, morda v Štepancu, morda v Fužinah,

ali pa kdo ve, kar v Nebotičniku.

GOSPA MILENA: *Čez čas.* Včeraj sem srečala njegovo ženo in otroka in so mi povedali, da je umrl, da je že pokopan, da so ga prejšnji teden, v sredo menda, takrat, ko so se meni zlomile pletilke ... In da gre žena zdaj v dom, otroka po svoje, s psom pa nimajo kam ... In pol me je začelo skrbet, kaj bo z mojo Žužiko, ko jaz odidem v toplice.

Sta spet malo tiho, zatopljena vsak v svoje misli, zadovoljna, da ona ne more od doma, on pa ne domov.

OLIVER: *Čez čas.* Enkrat sem sanjal, da sem našel eno svojo žensko, ki se je v bistvu spomnim še iz otroštva, tik pred puberteto je moralo bit, nekaj časa smo bili sosedi, potem pa se je njena družina preselila na Portugalsko, bila je edinka in tisto jutro, preden so šli, me je prosila, če bi jo objel, jaz pa nisem hotel, ker mi je bilo nerodno pa še ful mi je bilo hudo, ker gre, no v sanjah sem kmalu potem umrl in šel v nebesa in sem v nebesih čakal, da pride gor in sem prisegal bogu, da jo bomo objemal na veke vekov in to tako nežno, da bo od te nežnosti čisto znorela in pol mi je bog rekel, da naj se nič ne sekiram, ker ni nikoli prepozno in da bo rekel Faustu, naj ustavi čas, da lahko zrealiziram ta objem, pol pa se ne spomnim več, kaj je bilo, a je prišla gor ali ne, ampak ja, to je moj najlepši spomin

In sta spet malo tiho. Kot da imamo mi tle čas do jutri. In smo mi kar malo tiho z njima. In nam je vedno pri tem vedno bolj komot.

GOSPA MILENA: sprijeta sva se v tisti gužvi odpeljala v Mestni log, pozabila sva it v Dramo, čisto do zadnje postaje, da bi počasi odpešala nazaj, in potem so naju preplavile besede in sva se zapletla v Verbalni Nesporazum, najbrž bi se morala zmenit za ogled kake plesne predstave in ne za Dramo, kjer se preveč govori, in se nisva več znala odplest ... Očital mi je, kaj! sploh hočem od njega, in da naj ne pričakujem preveč in da prosi, naj ne delam drame, ker on ima kariero, ženo s kariero, pridne otroke, šolanega psa, ker da ima slog, postavlja trende, igra golf, obvlada tenis in je inštruktor squasha in baseballa. In da če si je nenadoma zaželel, da bi prepletal svoje dlake z mojimi, da bi postal ena sama dlaka najina dlaka, trda ali svilena, samo da bi bila najina, for ever and ever, for ever ever and for never, kar se njega tiče, to še čisto nič ne pomeni, sploh pa ne pomeni, da bi bilo zdaj treba o čem razpravljat, si kaj izrekat, se definirat, in najbolje, da samo greva. - Jaz sem rekla, vidiš ti to, Oliver?! Vidiš ti ta .R.I.P., dvojine?! - On pa meni: pa kaj ti sploh pričakuješ od mene?! Pa kaj bi ti od mene sploh rada?!

Malo molčita.

OLIVER: težko si predstavljam, da bi se mi kdaj zgodilo še kaj lepšega od tistega objema, po katerem sem hrepenel takrat v nebesih.

GOSPA MILENA: Oh ti patetični mladiček! Meni se je pri štiridesetih šele začelo dogajati. - In ja, jaz sem njemu tudi rekla, da bi rada od njega samo še en – objem. Prvi, in zadnji, pa da naj traja vsaj tri minute. In on je rekel, da mi ga ne da. Ne in ne in ne! Da mi ne da objema, ker nisva poročena in ker ne jemlje kreditov z menoj. In potem je rekel, ma daj pridi sem, in me je objel, za več kot tri minute, za eno malo večnost, potem se je pa obrnil in šel.

In pol sta spet kar tiho. Kot da imamo res eno celo večnost časa. No pa saj ...

GOSPA MILENA: Potem sem šla kupit pletilke in sem pletla vse do včeraj, a je bila včeraj sredo?, ko so se mi zlomile in sem šla v trgovino po nove in sem potem srečala njegovo ženo in otroke in so mi povedali, da je že odšel v nebesa. In potem nisem kupila novih pletilk, ampak sem raje kupila belo žemljo.

Molčita.

OLIVER: Ja. *Vstane.* Gospa Milena, jaz bom zdaj moral iti.

GOSPA MILENA: Ampak preden pride žena s Češke, boš vseeno moral poklicat ključavničarja in zrihtat ... In za Žužiko bi te pa res prosila ... Pa za puloverje, če veš, kaj mislim ...

OLIVER: Prosim ne spravljajte me v zadrego, gospa Milena, ker vam težko rečem ne. No, saj za teden dni bi mogoče šlo, tako ali tako imam namen vzeti nekaj dni bolniške ...

GOSPA MILENA: Po enem tednu boš že čisto not. - Zakaj na bolniško, od kar smo sosedi, še nisi bil na bolniški?

Saj veste: Molčita.

OLIVER: ... cesta je bila prazna, pešcem je svetil rdeč možic in ona, gluha in slepa starka, ki bi morala ostati doma, je stopila direkt pred moj avtobus in bilo je prepozno za karkoli, samo še mobitel mi je zbil iz rok, bil sem ravno sredi stavka, sem pisal ženi esemes, kako je v kurcu ta država in kako jaz res ne morem več, sem ji napisal en haiku, naj ne pozabi, da sem imel drugačne plane, ko sem bil mlad, naj jih neguje v srcu zame, ker jaz ne morem več, poljub na Češko, objem otrokom, in pol ona meni "V teh časih ne moreš dat odpovedi. Tega se ne dela. Ne v teh časih in ne pri tvojih letih." potem nenadoma stara gospa na moji šipi, zataknjena med brisalce mojega avtobusa, našgal sem bremzo čisto do konca, ampak seveda je bilo prepozno, semaforjem je vzelo sapo in so začeli od šoka mežikat, jaz pa sem samo stopil ven in stekel domov. -

Saj veste: Molčita.

OLIVER: ... in ves čas razmišljam samo o tem, kaj neki ji je hodilo po glavi v tistih zadnjih trenutkih.

GOSPA MILENA: Objem. Kaj pa drugega? Tisti njegov objem. Saj zato ga je hotela že takrat, pred 40 leti. Da bi lahko v njem odšla, ko bo zanjo prišel čas ... Ko se bo odločila, da je prišel čas. _
Verjetno je šla nalašč čez!

Molčita. Ker ni skoraj nič za reči.

GOSPA MILENA: *Ga tolaži.* Verjetno je šla nalašč čez. Samo da ni bil kak otrok ... Oliver ...

Molčita. Ker ni skoraj nič za reči.

GOSPA MILENA: ... Oliver, bila je samo ena stara gospa, neprevidno je šla čez, če ni morda šla nalašč čez, in jutri bo mesto prelepljeno z jumbo razglasi, naj starci senilni ne hodijo ven, ker je v kurcu ta država in to, da jih je treba postrgat z asfalta, spet stane, in neplaniranih stroškov ne more pokrit nobena politična opcija, še planiranih ne

OLIVER: kaj neki ji je hodilo po glavi v tistih zadnjih trenutkih?! Jo je bolelo? Ji je bilo žal? Je imela še kake plane? Jo je kdo kje čakal? Kaj če je imela psa?!

GOSPA MILENA: Samo stemnilo se ji je, kot od kakšnega objema in najbrž še nobena tema ni bila tako temna, kot je bila temna ta tema, čisto temna kot kakšna temna tema, tema, ki te ljubim tema, dišala je morda po moškem puloverju, spletenem na roke, iz debele grobe niti, ki jo je pletla v prihodnjih letih v pulover, enega tistih, ki jih ni nikoli oblekel, ker mu ga ni nikoli dala, saj ga ni nikoli več srečala, ampak si je vseeno znala predstavljati, kako bi dišal, če bi ga nosil kak mesec brez prestanka, kako leto, če bi bil bolj ali manj zmeraj v njem, kot da ga ne bi hotel nikoli več sleči

A ni strela, da so se mi ravno včeraj zlomile pletilke? Kateri dan je sploh danes?

Ampak fasado pa le dajte zrihtat. Pa igrišče, da se bodo otroci imeli kje igrati.

Zatemnitev .

OLIVER: Milena?

Čez čas.

MILENA: Ja?

OLIVER: Lahko bi se začela ukvarjat z modo.

MILENA: Z modo?

OLIVER: Ja. Na primer z modo. Včasih gospe na stara leta to naredijo.

MILENA: A me nisi poslušal a me samo nisi slišal? - Pletilke so se mi zlomile.

OLIVER: Milena?

MILENA: A si še kar tu?

OLIVER: Lahko bi se začela ukvarjat z ... vrtnarjenjem.

MILENA: *Globok vzdih.* ... ah, mladina ...

3. PRIZOR: Doslednost je seksi.

Zeleni otoček sredi krožnega križišča v nekem mestu. Dva javna delavca pobožno zreta v isto smer kot v prvem prizoru.

PRVI JAVNI DELAVEC: A si ti morš mislit!

DRUGI JAVNI DELAVEC: To je znak, usoda, karma in prst božji! Za vsakega enkrat napoči njegov trenutek in evo, to je najin.

PRVI JAVNI DELAVEC: Ma ne bojo naju spustili do njega.

DRUGI DELAVEC: Kdo?!

PRVI JAVNI DELAVEC: Varnostniki.

DRUGI JAVNI DELAVCI: Kaki varnostniki? Jaz vidim samo župana in njegove hostese!

PRVI JAVNI DELAVCI: V civilu so, kdo pa misliš, da je ves ta folk?.

DRUGI JAVNI DELAVEC: Stari, to je župan, ne pa James Joyce Kennedy.

PRVI JAVNI DELAVEC: Kako ti tebi seka ta tvoj magisterij!

DRUGI JAVNI DELAVEC: Sej ga bom prodal. Jaz bom prodal magisterij, veš. Sem se odločil. Dokončno.

PRVI JAVNI DELAVEC: Sem ti rekel, da ga vzemi samo na leasing. Jaz sem mojega dobil na leasing in sem ga že zdavnaj vrnil, ker ni bilo iz njega nič, iz mene pa tud ne.

DRUGI JAVNI DELAVEC: Ja nič, pol pa pejva, preden bo tri.

PRVI JAVNI DELAVEC: Čak mal. Mislim a si prepričan, da je to okej.

DRUGI JAVNI DELAVEC: Stari, to je genialno! To je za prijavit na Urad za intelektualno lastnino. Za patentirat! Za tržit! To je ... stari, tega ni nikjer!

PRVI JAVNI DELAVEC: *Vzame papirček iz žepa in gre za vsak slučaj še enkrat skoz, čeprav je očino, da zna na pamet bolj kot očenaš. Civilna iniciativa slovenskih javnih delavcev: prosimo za podaljšanje statusa, mesto bomo polepili s plakati, vi pa ne boste imeli več stroškov s čiščenjem ulic ...*

Iz daljave županov glas, ki testira mikrofon.

ŽUPANOV GLAS: Ena, dva, ena dva ...

Zvočnik zacvili, zatuli, župan ponovi test.

DRUGI JAVNI DELAVEC: Si slišal? Ta barva glasu ... Ful mora bit razumen tip. Jaz to prepoznam iz odtenka.

PRVI JAVNI DELAVEC: In ti misliš, da bo res padu dol, ko bo slišal, da bi midva s temi plakati polepila celo mesto?

DRUGI JAVNI DELAVEC: A ti sploh veš, koliko kvadratnih kilometrov je to? Če zastaviva še v višino – ko New York, mater.

PRVI JAVNI DELAVEC: *Si skuša predstavljat, kaj točno bo pisalo na plakatu.* „... naj starci senilni ne hodijo ven, ker država nima dnara, da bi jih postrgala z asvalta!“

DRUGI JAVNI DELAVEC: Ja, ja, to! „Naj ostajajo lepo doma, ker ta strošek ni planiran in si ga ne moremo privoščiti, pa tudi če pride sveta devica!“

PRVI JAVNI DELAVEC: Sveta trojica, kreten!

DRUGI JAVNI DELAVEC: Okej, what ever. - Ampak mi dopade zmeraj bolj več.

PRVI JAVNI DELAVEC: Dobro je, ni kaj! Vsak se lahko poistiveti!

DRUGI JAVNI DELAVEC: Ja, točno to. Tko – mladostno, power ma v sebi, moderno, brezkompromisno, kdor je naš je naš, kdor pa ni, si je pa sam kriv.

PRVI JAVNI DELAVEC: Ja, ker za to gre. Malo reda je treba.

DRUGI JAVNI DELAVEC: Dizajnerja bo treba najet.

PRVI JAVNI DELAVEC: To ni noben strošek. Vzameš enega mladega, ki se rabi še uveljavljat in bo naredil za gratis, za samopromocijo.

ŽUPANOV GLAS: Ena, dva, ena dva ...

Zvočnik zacvili, zatuli, župan ponovi test.

PRVI JAVNI DELAVEC: Lej to: sled stare gospe, vgravirana v asvalt, pa še kar oranžno utripa in tam na pločniku si mulci izplačujejo stave

DRUGI JAVNI DELAVEC: Kje?

PRVI JAVNI DELAVEC: Tam, na pločniku ...

DRUGI JAVNI DELAVEC: Mestni avtobus jo je. Sem ti reku. - Lej, malo jo je še za brisalci ostalo zataknjene.

PRVI JAVNI DELAVEC: Samo, da ni bil otrok.

DRUGI JAVNI DELAVEC: Ja, samo da ni bil kak otrok.

ŽUPANOV GLAS: *Se odhrka.*

PRVI JAVNI DELAVEC: Dej greva. Morava mu povedat, preden začne svoj spič. Ker ko tale enkrat začne, zlepa ne neha.

DRUGI JAVNI DELAVEC: Kdo?!

PRVI JAVNI DELAVEC: Župan!

DRUGI JAVNI DELAVEC: Ti ... Dejva ga najprej poslušat!

PRVI JAVNI DELAVEC: Ma ne!

DRUGI JAVNI DELAVEC: Ja!

PRVI JAVNI DELAVEC: Pa zakaj?

DRUGI JAVNI DELAVEC: Dejva analizirat njegove ključne besede!

PRVI JAVNI DELAVEC: Pizda ti tebi in tvojemu švedskemu magisteriju, prekleti čeh pofukani!

DRUGI JAVNI DELAVEC: Dejva stestirat! Dejva stestirat, da mu ne hodiiva dvakrat z idejo!

PRVI JAVNI DELAVEC: *Mu gre skoraj na jok.* Lepo te prosim, ne zdaj vsega zajebat, no!

DRUGI JAVNI DELAVEC: Dejva ga poslušat. Dejva ga najprej poslušat!

PRVI JAVNI DELAVEC: Jaz bom znoru! *Se obrne h vrtnicam, svojim gredicam in zasajenim mačeham in jih začne pulit ven.*

Drugi javni delavec poišče v žepu sončna očala in zobotrebec, sončna očala si zatakne za ušesa, zobotrebec med zobe in se postavi v najudobnejšo golf pozicijo za dolgo poslušanje.

Med županovim govorom počasen fade out vse do zatemnitve.

ŽUPANOV GLAS:.. Ena, dva, ena dva, ena dva ... test, test. Okej, gremo. *Kot s prižnice, prosto po Jobsu in še kom.* Nikoli ne bomo največji. Nikoli ne bomo najmočnejši. Nikoli ne bomo najboljši. In nikoli ne bomo najlepši. Lahko pa smo najbolj *dramatičen premolk* dosledni. - Doslednost je naša delnica, naša valuta, naša strast, naša prednost in naša priložnost. Z doslednostjo obstanemo in brez doslednosti pademo. Doslednost je odločilna in med pomembnimi stvarmi najpomembnejša. Doslednost je seksi. Doslednost je tako privlačna, da si jo boste zaželeli polizati. Na doslednost smo ponosni in zaradi doslednosti zaupamo vase. - Čudovito je, kadar lahko zvečer, ko se odpravljam v

posteljo, pomislim, kako dosledni smo bili danes. LSD in ašram vam ne moreta dati tistega, kar vam lahko prinese vaša lastna doslednost. Sokrat bi vso svojo modrost zamenjal za eno samo kapljo naše doslednosti. Preprosto dobro je biti dosleden ... Z doslednostjo je mogoče sanjati. Moje sporočilo je, naj si vsak član skupnosti po svojih najboljših močeh prizadeva biti dosleden. Moj program podpira kulturo, ki ima močan občutek za doslednost. Antropološke raziskave kažejo, da je doslednost temeljno bistvo vsake posamezne človeške eksistence. Doslednost je zelo nenavadna beseda. Verjemite mi: če bi bil to vaš zadnji trenutek na svetu, bi si v njem preprosto želeli biti dosledni. Doslednost je preprosto brez pomanjkljivosti. Navsezadnje gre za doslednost. Uspeh je odvisen od doslednosti. Moja filozofija je, da se vse začne z doslednostjo. In doslednost se začne v domači garaži! Bili smo veliki, bili smo močni, bili smo dobri in bili smo lepi. Še nikoli pa nismo bili tako ... dosledni. To je začetek nečesa novega. Polagam vam na srce: vzemite si čas za *dramatičen premolk* doslednost.

Tema.